

Bodil Andersen
Bo og Betinna på ferietur
Lohses Forlag 1983
Grafisk tilrettelægning:
Grafisk Media Institut, Skærup
Tryk: Jysk Media Center, Skærup Sat med: Times 12/13
Omslag og illustrationer:
Lisbeth Nielsen
ISBN 87-564-0555-3

Kapitel 1

Måske kender du allerede Bo og Betinna? Det er dem, der bor på Bøgebakkevej i det røde hus med den sølvfarvede havelåge.

Naturligvis bor deres far og mor der også, og det er et held, synes Bo, for ellers er han næsten sikker på, at hverken han eller Betinna havde lyst til at bo der.

Måske kender du også allerede Bo og Betinnas far og mor?

De ligner ganske almindelige forældre, - det vil sige, Betinna vil helt sikkert sige, at hendes mor ikke er spor almindelig, for hun har langt, glat hår, der kan dække hele ryggen, og Betinna har ikke set en eneste mor på hele Bøgebakkevej, der har sådan et hår.

Tidligt om morgenen spørger Betinna nogle gange sin mor, om hun har redt sit hår, og hvis ikke, får Betinna måske lov til at gøre det.

Håret knitrer så dejligt, når Betinna trækker kammen igennem det, og hun kan slet ikke blive træt af at mærke, hvordan håret bliver mere og mere glat, og hvordan kammen kan løbe hurtigere og hurtigere ned ad mors ryg. Pludselig kan håret også begynde at flagre og danse hen over skuldrene på mor, og så synes

Betinna, det ligner fine, lette tråde af edderkoppespind, der har lyst til at svæve afsted og forsvinde lige ud i luften.

Men for det meste har Bo og Betinnas mor samlet sit hår til en lang hestehale.

»Det er bedst, det sidder sådan,« siger hun, »ellers får jeg bare sovs i håret.«

Bo og Betinnas far får aldrig sovs i sit hår, for det når ham kun ned til midt på ørerne. Men engang imellem kan det ske, at der bliver en lille klat sovs hængende i hans skæg.

Hvis Betinna får øje på sådan en lille brun klat i fars skæg, rynker hun hele ansigtet sammen til en frygtelig grimasse og kan absolut ikke få en bid mere ned, før klatten er fjernet med et stykke køkkenrulle.

Bo kan ikke lade være med at grine ad Betinna, når hun opfører sig på den måde. Han synes, det er noget pjat at skabe sig for så lidt, og en dag de spiste frikadeller med kartofler og brun sovs, dyppede Bo pludselig fingeren i sovsen og tegnede brune kruseduller på hagen, så det lignede skæg.

»Betinna, ... go'da' ... go'da' ...« sagde Bo så og stak hagen helt hen foran næsen på Betinna.

»Uf!« skreg Betinna, mens hun lynhurtigt drejede rundt på stolen og lavede øjnene og munden til skæve streger i ansigtet.

Bo grinede, så det begyndte at dryppe fra hagen af ham.

Men hverken mor eller far grinede det mind-

ste.

Mor sagde: »Nej Bo, ved du nu hvad ...« Og far fik to lodrette streger i panden og sagde: »Bo!« med en meget bestemt stemme.

Og så måtte Bo naturligvis tørre hageskægget væk i en susende fart.

Du kan sikkert forstå, at det er ikke hver dag, Bo og Betinna er lige gode venner. Nogle dage kan de endda blive så uenige, at de slet ikke vil lege sammen. Men for det meste er de heldigvis godt tilfredse med at være hinandens søskende, og ind imellem kan de endda blive så enige om noget, at deres mor og far smiler til hinanden og ryster lidt på hovedet.

Nu vil jeg fortælle dig om sidste gang, Bo og Betinna var fuldstændig enige om noget en hel dag.

Det begyndte tidligt en lørdag morgen, da far sagde til mor, at han var glad for, at den røde bil var blevet godt solgt, og at der ville komme en mand og hente den allerede om et par timer.

Bo så spændt op på far og råbte: »Skal vi ha' ny bil?«

Men far rystede på hovedet og forklarede, at det skulle de i al fald ikke foreløbig.

»Jamen far,« sagde Bo, »så skal vi da ikke sælge den røde bil, for så har vi jo ingen.«

»Nej,« sagde Betinna og stillede sig op ved siden af Bo med store øjne, »og der er da ingen fremmed mand, der skal ha' den.«

»... Og hvordan skal vi så komme en tur

til stranden?« råbte Bo.

»... Og vi kan ikke komme på ferie til sommer,« råbte Betinna.

Men lige meget hvor højt Bo og Betinna råbte, så rystede far bare på hovedet og forklarede, at det var blevet alt for dyrt både at ha' hus og bil, og bilen kunne de sagtens undvære.

Så gik Bo og Betinna ud i haven og var meget, meget sure. Og de kravlede op på have-lågen og var enige om, at det var frygteligt trist, at den røde bil skulle sælges, og nu ville de bestemt aldrig mere snakke med far.

Bo kunne slet ikke forstå, at det virkelig var sandt, at den røde bil om lidt skulle trille ned ad Bøgebakkevej for sidste gang. Nu var han ellers lige begyndt at glæde sig til, det blev sommer, for så skulle de på ferie et eller andet sted, og så skulle han og Betinna sidde på bagsædet og vinke farvel ud ad bagruden til børnene i det gule hus.

Sidste sommer havde børnene fra det gule hus nemlig vinket farvel til Bo og Betinna. Det var den sommer, Bo og Betinna og far og mor slet ikke havde haft tid til at komme på sommerferie, fordi de lige var flyttet ind i det røde hus på Bøgebakkevej.

Men nu skulle bilen altså sælges, og så blev der selvfølgelig heller ingen ferietur i år.

Efter frokosttid kom der en mand, som ville tale med far.

Betinna rynkede på næsen, fordi manden var

snavset i hovedet og lugtede langt væk af benzin og olie.

Det var ham, der skulle have bilen ...

Bo stillede sig op med knyttede hænder nede i bukselommerne, men det hjalp ikke det mindste. Manden smed sin jakke ind på bagsædet, som om den røde bil altid havde været hans, - og lidt senere hoppede han selv ind i den og forsvandt ned ad Bøgebakkevej i susende fart.

Hele resten af dagen var Bo og Betinna enige om ikke at sige et eneste ord til far, og de gjorde det heller ikke.

Men om aftenen sagde far, at nu syntes han, at Bo og Betinna skulle holde op med det surmuleri, og så skulle de i stedet glæde sig over, at der kun var et par uger, til de alle fire skulle begynde at planlægge en ferietur.

»En ferietur ...?« sagde Bo.

Far nikkede hemmelighedsfuldt, men ville ikke sige mere.

Bo og Betinna så på hinanden.

»Det lyder mærkeligt,« sagde Bo.

»Ja,« sukede Betinna.

De spekulerede længe over det og trak på skuldrene, som de plejede, når der var noget, de ikke kunne finde ud af.

Men når far havde sagt, at de skulle på ferietur, måtte de naturligvis tro på det, - men forstå det kunne de ikke, for den røde bil var jo væk

...